

Keisarin alamainen ja Herran oma Ap.t. 25:1-22

1. Kun Festus oli astunut maaherran virkaan, hän meni kolmen päivän kuluttua Kesareasta ylös Jerusalemiin.

2. Ylipapit ja juutalaisten johtomiehet esittivät hänelle syytöksensä Paavalialle vastaan. He kääntyivät Festuksen puoleen

3. ja anoivat häneltä sitä suosiosoitusta itselleen, Paavalialle vastaan, että hän haettaisi Paavalin Jerusalemiin. He näet **suunnittelivat väijytystä tappaakseen hänet** matkalla.

4. Festus kuitenkin vastasi, että Paavalialle pidettäisiin vartioituna Kesareassa ja että hän itsekin aikoi pian lähteä sinne.

5. "Tulkoot siis teidän johtomiehenne minun mukaani, ja jos siinä miehessä on jotakin väärää, syyttäkööt häntä siellä", hän lisäsi.

6. Viivytyksensä heidän luonaan ainoastaan kahdeksan tai kymmenen päivää Festus palasi Kesareaan. Seuraavana päivänä hän istuutui tuomarintuimelle ja käski tuoda Paavalin eteensä.

7. Kun Paavali oli saapunut, asettuivat Jerusalemistä tulleet juutalaiset hänen ympärilleen ja esittivät useita raskaita **syytöksiä**. Mutta he **eivät** pystyneet näyttämään niitä **toteen**,

8. sillä hän torjui ne sanoen: "Minä en ole missään suhteessa rikkonut juutalaisten lakia, en temppeliä enkä keisaria vastaan."

9. Festus, joka halusi olla mieliksi juutalaisille, vastasi Paavalille: "Tahdotko lähteä Jerusalemiin ja antaa asiasi ratkaistavaksi siellä minun edessäni?"

10. Paavali sanoi: "Minä seison keisarin tuomioistuimen edessä, ja sen edessä minun on tuomittava. Juutalaisia kohtaan en ole tehnyt mitään väärin, niin kuin sinäkin hyvin tiedät.

11. Jos siis olen tehnyt rikoksen ja jotakin sellaista, mistä tulee kuolemantuomio, **en yritä välttää kuolemaa**. Mutta jos näiden syytökset ovat perättömiä, kukaan ei voi

luovuttaa minua heille. **Minä vetoan keisariin.**"

12. Festus keskusteli neuvostonsa kanssa. Sitten hän vastasi: "Keisariin olet vedonnut, keisarin eteen menet."

13. Muutaman päivän kuluttua saapuivat kuningas Agrippa ja Bernike Kesareaan tervehtimään Festusta.

14. Kun he viipyivät siellä useita päiviä, Festus esitteli Paavalin asian kuninkaalle: "Täällä on eräs mies, jonka Feelikos on jättänyt vankeuteen.

15. Käydessäni Jerusalemissa juutalaisten ylipapit ja vanhimmat esittivät syytöksen häntä vastaan ja vaativat, että hänet tuomittaisiin.

16. Minä vastasin heille: 'Roomalaisilla ei ole tapana luovuttaa ketään, ennen kuin syytetty on ollut kasvokkain syyttäjiensä edessä ja on saanut tilaisuuden puolustautua syytöstä vastaan.'

17. Kun he olivat kokoontuneet tänne, minä istuin viivyttelämättä seuraavana päivänä tuomarintuimelle ja käskin tuoda miehen eteeni.

18. Hänen syyttäjänsä asettuivat hänen ympärilleen mutta eivät syyttäneet häntä mistään sellaisesta rikoksesta kuin olin odottanut.

19. Sen sijaan heillä oli hänen kanssaan **riitaa** joistakin oman uskontonsa asioista ja jostakin **Jeesuksesta**, joka oli **kuollut** mutta jonka **Paavali väitti elävän**.

20. Kun olin epätietoinen siitä, miten tällainen kiista oli tutkittava, kysyin, tahtoiko hän lähteä Jerusalemiin ja antaa ratkaista asiansa siellä.

21. Mutta kun Paavali vaati päästä majesteetin tutkittavaksi ja pyysi vartiota itselleen siihen saakka, minä käskin vartioida häntä, kunnes **lähetän hänet keisarin eteen.**"

22. Agrippa sanoi Festukselle: "Minäkin tahtoisin kuulla sitä miestä." Festus vastasi: "Huomenna saat kuulla häntä."

Maailmassa mutta ei maailmasta

Mitä merkitsee elää kahden maan kansalaisena eli suomalaisena ja taivaan kansalaisena saman aikaisesti? Miten on meneteltävä kun joudumme väärin syytetyksi? Mistä juontaa viha uskovia kohtaan? Miten voi päästä vapaaksi katkeruudesta, kun on aidon vääryyden uhri? Mitä kaiken sen keskellä merkitsee se, että Jeesus on ylösnoussut ja elää tänään? Näihin teemoihin johtaa meidät tämän päivän jakso Apostolien teoista.

Jumalan merkillinen varjelus (1–5,9)

Porcius Festus seurasi Felixiä maaherran virassa. Pian astuttuaan virkaansa hän teki ensi vierailun Jerusalemiin. Heti sen aikana juutalaiset johtajat pyysivät saada Paavalin Jerusalemiin tuomittavaksi. Vaikka ylimmäinen pappi oli vaihtunut, kulu- neet kaksi vuotta eivät olleet vähääkään laimentaneet juutalaisten Paavalia kohtaan tuntemaa vihaa ja inhoa.

Vihan voima

Mikä saa ihmiset pitämään yllä vihaa vuodesta toiseen, vaikka viha, katkeruus ja murhanhimo syövät kuin syöpä kantajiensa sydämiä riistäen ilon ja onnen elämästä? Viha on voima, joka pitää monen ihmisen pystyssä, se antaa monelle heidän elämänsä päämäärän. Sen voimavarana on usein suvuissa ja kansoissa periytyvä ja usein myös eskaloituva katkeruus, jossa ihmiset kokevat olevansa toisten vääryyksien uhreja, mutta ovat samalla täysin sokeita omille vääryyden teoilleen ja pahuu- delleen.

Paavalin aikaisempi viha kristittyjä kohtaan nousi samasta lähteestä, mistä hän sai nyt osakseen vihaa. Sen taustalla oli syvä ylpeys omasta oikeassa olemisesta ja kuvitelma siitä, että teki Jumalalle uhripalvelusta vainotessaan kristittyjä aivan samaan tapaan kuin tämän päivän äärimuslimien viha kristittyjä kohtaan. Kieroutunut uskon- nollisuus yhdistettynä kateuteen ja sisäiseen pelkoon, että jos sittenkin minä olenkin väärässä, ruokkivat vihaa uskovia vastaan tänäkin päivänä. Jeesuksen ja Hänen seuraajiensa kohtaama viha nousee siitä, että ihmiset rakastavat syntiä.

Kun Herra kipeän suorasti vaikkakin rakkaudella osoitti aikalaistensa synnit, he nousivat totuutta vastaan. Uskovien kristittyjen läsnäolo tänäänkin riittää usein herättämään ihmisten omantunnon syytöksiin ja siitä nousee helposti vaha heitä kohtaan. Syytöksistä halutaan päästä eroon vaientamalla totuuden ääni, niin kuin näemme tänään erityisesti seksuaalisuuteen liittyvissä kysymyksissä.

Uskovan vapautus katkeruudesta

Uskovien ihmistenkin sydämiin Sielunvihollinen pyrkii usein juuri katkeruuden voi- malla. Kun koemme joutuvamme aivan aidon vääryyden uhreiksi, vaara katkeroitua on todellinen. Sitten kun katkeruus on päässyt itämään, Sielunvihollinen kuiskuttaa Herran omien korvaan valhetta: ”Et ikinä kykene antamaan anteeksi sitä, mitä tuo toinen teki.” Ikävä kyllä moni uskova on tuon valheen niellyt ja hellii sillä omaa katkeruuttaan toisia ihmisiä, olosuhteita ja jopa Jumalaa kohtaan.

Siksi monen uskovan on vaikea rukoilla Isä-meidän rukousta, jossa Jumalan an- teeksiantamus on liitetty veljien ja sisarten armahtamiseen. Katkeruudesta on kui- tenkin mahdollista päästä vapaaksi mutta vain sillä tavalla, että katkeruus myönne- tään synniksi, kadottavaksi synniksi. Katkeruuden pettävyyshän on siinä, että ihmi-

nen katsoo olevansa uhri ja olevansa itse oikeassa. ”Vain toisessa on vika, ei minussa.” Kun ihminen lopulta tunnustaa oman katkeruutensa 600 000 kertaa suu-remmaksi synniksi, kuin minkä uhriksi on itse joutunut, avautuu tie vapauteen. Katkeruutensa synniksi tunnustava saa silloin käydä Vapahtajan ristin juureen tunnustamaan kauhean vihansa ja saa kuulla Herran suusta sanat: ”Sinun syntisi on annettu anteeksi. Mene rauhaan!” Oman suuren katkeruuden syntinsä anteeksi saanut voi vihdoinkin antaa anteeksi sille, joka on tehnyt hänelle vääryyttä. Niin viha vaihtuu rakkauteen ja sovintoon.

Jumala varjeli Paavalia

Vaikka uutena maaherrana Festus pyrki luomaan hyvät suhteet hankalasti hallittaviin juutalaisiin johtajiin, hän torjui heidän pyyntönsä. Festuksen kieltäytyminen oli merkittävä asia. Sitä ei voi selittää muuten kuin Jumalan hallintana, jolla hän varjeli palvelijansa elämää. Sillä vähän myöhemmin Kesareassa Festus itse suositteli Paavalille vaihtoehtoa, jossa oikeudenkäynti suoritettaisiin hänen johdollaan Jerusalemissa. Jumala vie päämääriään eteenpäin myös niiden kautta, jotka eivät häntä tunnene.

Vetoan keisariin! (6–12)

Oikeudenkäynti tapahtui muutaman päivän päästä Kesareassa. Kun Festus sitten esitti asian lopullista käsittelyä Jerusalemissa, Paavali vetosi keisariin. Rooman kansalaisena hänellä oli oikeus vedota korkeimpaan oikeusistuimeen, eli itse keisariin. Maaherran velvollisuus oli myös toimittaa hänet Roomaan. Festus päätti siis siirtää asian käsittelyn Roomaan. Siihen oikeuden istunto päättyi.

Onko oikein vedota maallisiin tuomioistuimiin? (11)

Jotkut ovat pitäneet Paavalin vetoamista keisariin vääränä menettelynä. Mistä siinä oikein oli kysymys? Vetoamalla roomalaiseen keisariin Paavali kääntyi pois juutalaisista, jotka olivat kaiken aikaa rikkoneet jokaista oikeudenmukaisuuden periaatetta vastaan. Tällä tietoisella ratkaisullaan hän siirsi asiansa käsittelyn pois omansa käsistä. Hän oli ikävöinyt heitä, hän oli rukoillut heidän puolestaan, että he pelastuisivat. Hän oli kärsinyt heidän vuokseen. Hän oli itkenyt ja murehtinut omansa tilaa. Mutta tällä hetkellä Paavali tietoisesti kääntyi heistä pois, koska he kohtelivat häntä äärimmäisen epäoikeudenmukaisesti. Hän vetosi sen inhimillisen oikeuden ylimpään asteeseen, joka oli siihen asti aina kohdellut häntä oikeudenmukaisesti. Lähetysmatkojensa aikana hän oli usein saanut suojelua ja huolenpitoa roomalaisilta viranomaisilta.

Johdonmukainen linja

Paavalin toimintalinja oli johdonmukainen. Kun hän oli joutumaisillaan ruoskittavaksi Jerusalemissa, hän oli vedonnut Rooman kansalaisuuteen. Kun häntä vastaan oli punottu salajuoni, hän oli vedonnut Rooman suojelukseseen. Ja nyt hän vetosi itse keisariin saadakseen oikeudenmukaisen tuomion. Kaikessa tässä hän toimi myös johdonmukaisena omalle opetukselleen Roomalaiskirjeessä:

”Jokaisen on suostuttava esivaltansa alaisuuteen. Eihän ole esivaltaa, joka ei olisi Jumalalta peräisin, häneltä ovat vallankäyttäjät saaneet valtuutensa. Joka vastustaa esivaltaa, nousee siis Jumalan säädöstä vastaan, ja ne, jotka näin tekevät, saavat rangaistuksensa. Ei sen, joka tekee oikein, tarvitse pelätä viranomaisia, vaan sen, joka tekee väärin. Jos siis tahdot elää pelkäämättä esivaltaa, tee oikein! Silloin saat siltä kiitosta. Se on Jumalan palvelija ja toimii sinun parhaaksesi. Mutta jos teet vää-

rin, pelkää! Esivalta ei kannata miekkaa turhaan. Se on Jumalan palvelija ja panee täytäntöön väärintekijälle kuuluvan rangaistuksen." (Room. 13:1–4)

Tämä Paavalin opetus ei merkitse sitä, että hän olisi asettanut inhimilliset auktoriteetit erehtymättömiksi ja ehdottomiksi. Ne toimivat Jumalan asettamina sikäli, kuin ne noudattavat oikeudenmukaisuutta. Jos inhimillinen auktoriteetti nousee Jumalan totuutta vastaan, kristitty noudattaa Jumalan tahtoa vastoin sitä. *"Enemmän tulee totella Jumalaa, kuin ihmisiä"*.

Maallisen vallan ja hengellisen vallan suhde

Paljon pohdittu kysymys on maallisen ja hengellisen vallan suhde. Moni on sanonut, että kristillisen kirkon suurin lankeemus oli se, kun kirkko hyväksyi sen, että keisari Constantinus antoi kristityille kansalaisoikeudet ja pikku hiljaa valtio hivutti lonkeronsa kirkon sisään. Toiset ovat taas sitä mieltä, että tämä tapahtuma oli suuri voitto kristilliselle kirkolle. Tosiasia kuitenkin on se, että kirkko joutuu aina tässä ajassa elämään myös tässä maailmassa joko hyväksyttynä tai torjuttuna. Kysymys valtion ja kristillisen seurakunnan suhteesta on sellainen, ettemme mekään sitä voi sivuuttaa. Paavali oli Kristuksen seuraaja ja apostoli mutta saman aikaisesti myös Rooman kansalainen.

Kristilliselle seurakunnalle varsinainen vaara ei ole se, millaisessa asemassa se milloinkin on valtiossa, vaan se mihin se viime kädessä turvautuu. Paneeko se luottamuksensa Herraan vai tämän maailman voimiin, rahaan, asemaansa yhteiskunnassa, ihmisten hyväksyntään ja tukeen. Saamme kyllä olla Jumalalle kiitollisia uskonvapaudesta, jota Suomessa vielä nautitaan, mutta yhteiskunnallisesti turvattu asema voi salakavalasti viedä meidät pois Herrasta. Monet vainotut seurakunnan ovat meitä vahvempia, koska heillä ei ole muuta turvaa kuin Herra.

Jumalan hallintatavat

Luther yritti aikanaan selvittää tätä kysymystä opillaan kahdesta regimentistä eli kahdesta eri Jumalan tavasta suorittaa hallintavaltaa maailmassa. Seurakunnassa Jumala toteuttaa tahtoaan vaikuttamalla totuuden ja armon Sanallaan Pyhässä Hengessä ihmissydämissä kuuliaisuutta tahdolleen. Yhteiskunnassa Jumala toteuttaa valtaansa taas käyttäen myös miekkaa.

Myöhemmin reformoitu teologi ja valtiomies Kuiper laati mallin niin sanotuista "arvovaltapiiireistä". Hänen mukaansa koti muodostaa piirin, jossa vanhemmilla on valtaa lapsiinsa, mutta ei naapurin lapsiin. Koulu muodostaa piirin, jossa opettajat saavat harjoittaa valtaa oman koulunsa oppilaisiin mutta eivät muihin. Sairaala on oma arvovaltapiiirinsä, jossa lääkäriillä on oikeus työntää veitsi ihmisen vatsaan, mutta jonkun muun tehdessä samoin, hän saa syytteen murhayrityksestä. Kauppaliike ja yritys muodostavat omat arvovaltapiiirinsä samoin kuin kunta ja valtio omansa. Jokaisessa näissä piiireissä on omat sääntönsä ja lakinsa, joiden avulla Jumala pyrkii hallitsemaan ihmisiä. Seurakuntakin on yksi tällainen piiri. Jokainen uskova kristitty joutuu elämään useassa eri hallintapiirissä samanaikaisesti, mutta riippumatta siitä, millaisen auktoriteetin alla hän milloinkin on, hänen varsinainen kuuliaisuutensa kohdistuu Jumalaan. Hän näkee Jumalan työn näitten piirien sisällä, mutta missä tahansa häntä pakotetaan toimimaan vastoin Jumalan sanaa, hänen velvollisuutensa on pysyä Herran tahdossa.

Adiafora kysymykset

Uskova kristitty näkee nämä erilaiset arvovaltapiirit Jumalan hyvänä säädöksenä ja haluaa vaikuttaa niin, että ne toimisivat mahdollisimman oikein ja Jumalan mielenmukaisella tavalla. Hän näkee myös, miten kaikkia voita arvovaltapiirejä synti pyrkii turmelemaan. Edelleen niihin liittyy ns. ehdonvallan asioita eli adiafora kysymyksiä, joissa uskovillakin on erilaiset sisällöt omassatunnossaan siitä, mikä on oikeaa ja mikä väärää. Paavalin aikana sellaisia olivat esimerkiksi kysymys siitä, saiko syödä epäjumalille uhrattua lihaa vai ei. Tänä sellaisia voivat olla esimerkiksi eri poliittisten puolueiden tavoitteet tai esimerkiksi miten tulee suhtautua koronarokotuksiin. Kysymys siitä, missä kaikissa arvovaltapiireissä uskova voi toimia on herättänyt monia kysymyksiä. Voiko uskova toimia poliisina, vangita ihmisiä, voiko hän toimia tuomarina ja edelleen sotilaana? Näissä asioissa kaikkien uskovien ei tarvitse ajatella samalla tavalla. Mutta kaikissa niissä on vaarallista toimia Raamattuun sidottua omaatuntoa vastaan.

Marttyyriuden etsijä ei ole marttyyri

Paavali vetosi siis keisariin. Se merkitsi sitä, että hän pyrki laillisilla ja oikeudenmukaisilla menetelmillä välttämään henkilökohtaista kärsimystä. Kukaan, joka etsii marttyyriutta, ei ole marttyyri. Kukaan, joka tieteen tahtoon etsii kärsimystä, ei tiedä mitä kärsimys on. Kuningastaan palvellessaan kristityn tehtävä on pyrkiä välttämään eikä etsimään kipua ja tuskaa, jos se vain on mahdollista totuudesta luopumatta.

Tänä päivänä näyttää olevan ihmisiä, jotka kuvittelevat, että he eivät voi tehdä mitään Jumalan hyväksi muutoin kuin valitsemalla kaikkein epämiellyttävimmät toimintatavat. Niin ei kuitenkaan välttämättä tarvitse olla. Jos Jumala tahtoo, että meidän on kuljettava epämiellyttäviä teitä, kulkekaamme niitä. Mutta jos Jumala kutsuu meidät kulkemaan miellyttäviä teitä, kulkekaamme niitä kiitollisina ja laulaen. Meidän tehtävämme ei ole itse etsiä kärsimyksiä.

Jumala ei vaatinut Paavalia luovuttamaan itseään sellaisten ihmisten tuomittavaksi, jotka vihassaan kristittyjä kohtaan olivat ajat sitten menettäneet oikeudentajunsa. Siksi hän vetosi keisariin. Niin tehdessään Paavali toimi samalla kaikkien aikojen kristittyjen edustajana.

Kristityn tulee olla uskollinen Herralleen ja uskollinen omalletunnolleen. Mutta hänen tulee olla myös alamainen hallitusmiehille ja auktoriteeteille, joiden alle hänet on asetettu. Hänen tulee tarvittaessa vedota heihin ja pyytää heidän suojeluaan voidakseen jatkaa työtään Herransa tahdon mukaan. Herran tahto on ja pysyy näin hänen korkeimpana auktoriteettinaan.

Entä kuolemantuomio

Hiukan yllättävältä kuulostaa Paavalin lause: *”Jos siis olen tehnyt rikoksen ja jotakin sellaista, mistä tulee kuolemantuomio, en yritä välttää kuolemaa.”* Paavali hyväksyy siis tässä ei vain kuolemantuomiota yleensä vaan sen, että se kohdistettaisiin häneen itseensä. Lauseen voi tietysti lukea puhetaidollisena vetona, jolla hän halusi osoittaa syyttömyyttään häntä vastaan esitettyjä kanteita vastaan. Niiden osalta Paavali selkeästi etsi oikeudenmukaisuutta. Mutta toisaalta, jos Rooman tuomioistuon olisi ottanut käsittelyyn hänen aiemman osuutensa muun muassa Stefanoksen murhaan, Paavali olisi ollut valmis saamaan kuolemantuomion oikeudenmukaisena

yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden toteuttamisena. Paavali oli Jumala edessä saanut armon kaikista synneistään myös murhastaan, mutta yhteiskunnalla olisi silti ollut oikeus antaa hänelle maallinen rangaistus. Asia koskee myös meitä sikäli, että synnit Jumalalta anteeksi saaneina voimme olla silti edelleen yhteiskunnallisen rangaistuksen alaisia. Niissäkin Jumala toteuttaa hallintavaltaansa eikä se ole ristiriidassa Hänen pelastavan armonsa kanssa.

Onko Jeesus kuollut vai elävä? (13–22)

Keisarillisen tuomioistuimen eteen ei ollut lupa lähettää ketään ilman selkeää syyteasiakirjaa. Saadakseen lisätietoa riitakysymyksen taustasta Festus piti neuvonpidon luonaan vierailulla olleen Herodes Agrippan kanssa. Hän selitti tälle Rooman vasallikuninkaalle, miten juutalaiset olivat vaatineet Paavalille kuolemantuomiota. Roomalaisen oikeuskäytännön mukaan hän itse ei kuitenkaan nähnyt riittäviä perusteita Paavalin teloittamiseen. Festus esitti asiansa juutalaiselle Agrippalle kohteliaasti. Mutta tietyllä halveksunnalla hän selitti, että riitakysymys liittyi juutalaisten uskontoon ja kärjistyi hänen mielestään mielettömään kiistaan *"jostakin Jeesuksesta, joka oli kuollut, mutta jonka Paavali väitti elävän"*. (19)

Ylösnousemus jakaa (19)

Festus oli vasta saapunut Roomasta maakuntaan, jonka hallitseminen oli tunnetusti hankalaa. Hänellä ei ollut juutalaisen uskonnollisuuden tuntemusta, mutta silti hän oli varsin pian päässyt Paavalin ympärillä kuohuvan ristiriidan ytimeen, kun hän totesi Agrippalle kiistan koskevan Jeesusta, jonka Paavali väitti elävän.

Juutalainen lakihurskaus oli aiemmin ollut Paavalille itselleen suunnattoman tärkeää. Hän oli hyljännyt sen, koska Jeesus, joka oli kuollut, nyt eli ja oli hänen kanssaan. Hän oli jättänyt paastot, juhla-ajat, uhrin ja jopa ympärileikkauksenkin tarpeettomina, koska Jeesus eli. Jeesuksen yösnousemus oli kiistan keskus.

Teoriaa vai tosiasia

Syyttävät ylipapit olivat saddukealaisia. He uskoivat järkeensä ja kielsivät yösnousemuksen todellisuuden. Fariseukset taas uskoivat kyllä yösnousemuksen mutta vain älyllisellä tasolla. He eivät uskoneet itse yösnousemuksen tosiasiaan. Paavalille Jeesuksen yösnousemus oli tapahtunut tosiasia. Jeesus elää.

Tänä päivänä suomalaista elämää sävyttävät sekä Raamattua repivien saddukealaisten asenteet että vain teoriassa Jeesuksen yösnousemuksen tunnustavien farisealaisten asenteet. Liian vähän on niitä, jotka elävät yösnousemuksen tosiasiaa: Jeesus elää.

Mitä yösnousemus merkitsee?

Mitä kaikkea Paavalille Jeesuksen yösnousemus merkitsi? Siitä vain muutamia lainauksia Paavalin kirjeistä:

Julistan evankeliumia Jumalan Pojasta Jeesuksesta Kristuksesta, meidän Herrastamme. Lihan puolesta hän on syntyään Daavidin jälkeläinen, ja pyhyiden Hengen puolesta hänet on kuolleista nousemisen kautta asetettu (tai osoitettu) Jumalan Pojaksi voimassa. (Room. 1:3-4) Ylösnousemus oli Paavalille todistus siitä, kuka Jeesus on. Hän on totisesti Jumalan Poikana Jumala Jumalasta.

Vanhurskaus luetaan meillekin, kun uskomme häneen, joka herätti kuolleista Jeesuksen, meidän Herramme. Hänet annettiin alttiiksi meidän rikkomustemme tähden ja herätettiin kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden. (Room. 4:24-25) Ylösnousemus on tae siitä, että Jeesuksen ristin uhri Golgatalla riittää meidän vanhurskaudeksemme,

Meidät on siis yhdessä hänen kanssaan haudattu kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin mekin vaeltasimme uudessa elämässä. (Room. 6:4) Ylösnousemus merkitsee pyhityksen eli uuden elämän voimaa, sillä se voima, joka vaikutti ylösnousemuksessa vaikuttaa uskovassa:

Miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa. (Ef. 1:19-20)

Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on heidän tähtensä kuollut ja noussut ylös. (2. Kor. 5:15) Ylösnousemus antaa elämälle päämäärän ja sisällön. Saamme elää Herraa varten.

Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, tekee eläviksi myös teidän kuolleet ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu. (Room. 8:11) Jeesuksen ylösnousemus merkitsee, että mekin saamme uuden ylösnousemusruumiin Jeesuksen toisessa tulemisessa maan päälle. Jumala, joka herätti kuolleista Herran, herättää meidätkin voimallaan. (1. Kor. 6:14)

Niin Paavalin henkilökohtaisen elämän salaisuus kuin kristillisen uskon ydinkysymys kautta aikojen on Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus. Koska hän nousi ylös, risti sai sovittavan voimansa. Koska hän elää, evankeliumi on tunkeutunut kaikkialle maailmaan synnin ja kuoleman vallat murtaen. Elävä kristillisyyden varmuutta siitä, että Jeesus on ylösnoussut ja elää kanssamme tänään.

Keiko Uedan tie vapaaksi katkeruudesta - Pastori Itoon kertomana

Keiko Ueda kasvoi Kiotossa. Hänen ollessaan lukion kolmasluokkalainen, vähän ennen toisen maailmansodan loppua, hänen isänsä sairastui ja kuoli varsin nuorena. Hänen isänsä oli työskennellyt eräässä kutomotehtaassa tehtaan johtajana ja oli ollut varsin varakas. Keikon vanhemmillä oli vain kaksi lasta, Keiko ja hänen nuorempi sisarensa.

Sodan jälkeisenä köyhänä aikana kahden perheen lähisukulaisen, joiden olisi olettanut auttavan miehensä menettänyttä leskeä ja kahta nuorta tytärtä, onnistuikin saamaan haltuunsa isän omaisuus ja äiti ja tyttäret jäivät puille paljaille. Surun lisäksi he joutuivat taloudelliseen ahdinkoon. Äiti joutui menemään töihin ja tyttäret annettiin kahteen eri sukulaistaloon elätettäväksi. Keiko Ueda joutui isänsä nuoremman veljen hoitoon. Tämä asui Tokushiman läänissä Yoshinon kauppalassa Yoshinogawa-virran pohjoispuolella. Setänsä luona Keiko Uedan oli mentävä töihin ja ansaittava oma elantonsa.

Keiko katkeroitui kohtalosta, johon isän kuolema ja kylmien sukulaisten juonet olivat hänet saattaneet. Hänessä kasvoi voimakas halu kostaa noille väärin tekijöille. Juuri päättyneen sodan jälkeen kommunismi levisi laajalle japanilaiseen yhteiskuntaan. Niinpä Keiko liittyi

kommunistipuolueeseen voidakseen taistella kokemaansa vääryyttä vastaan. Hän toimi erittäin aktiivisesti puolueen nuorisojärjestössä. Mutta hänen vihansa vain yltyi.

Puolueen nuorisojärjestössä hän tapasi nuoren miehen ja meni avoliittoon hänen kanssaan. Mutta mies hylkäsi hänet. Hänet petettiin jälleen. Hänen katkeruutensa ja vihansa sen kun yltyi eikä hän löytänyt sisäistä lepoa mistään. Lopulta hän väsyi niin ruumiin kuin sielunkin puolesta.

Keikon työpaikassa oli Shizuko Nanigashi niminen nainen, joka oli noin kolme kertaa käynyt Kamojiman kirkossa ja kokenut siinä vallitsevan ilmapiirin hyväksi. Niinpä hän kutsui myös Keikon mukaansa kirkkoon. Keiko alkoi käydä seurakunnassa joka viikko. Hänen setänsä kodista kirkolle oli matkaa kuusi kilometriä, mutta matkalla oli ylitettävä myös Yoshinogawa-joki jokiveneellä, koska silloin vielä ei ollut siltaa joen yli sillä alueella. Erittäin innokkaasti hän tuli polkupyörällä ei vain sunnuntai aamuna vaan myös iltakirkkoon ja keski- viikkoillan raamattu- ja rukouspiiriin.

Noihin aikoihin aloitimme pitää viitenä aamuna viikossa klo 5 aamurukouspiiriä. Maanantaita lukuun ottamatta pidämme niitä edelleen. Pian Keiko Ueda alkoi käydä myös joka aamu näissä rukouskokouksissa. Kysyin sitten Keikolta, missä hänen kotinsa sijaitsee ja miten hän kirkolle tulee. Hänen vastauksensa kosketti minua syvästi.

Kirkossa käydessään Keikolle valkeni Jeesuksen ristin sovitustyön merkitys. Viha ei auta ihmistä. Ihminen ei pelastu, ellei hän pääse osalliseksi rakkaudesta, joka voittaa vihan. Vain niin voisi löytyä todellinen onni. Tämä alle 20 -vuotias neito tajusi, että taistelemalla, poliittisella toiminnalla ja vihaamalla hän ei kykenisi löytämään onnea. Jeesus Kristus lyötiin ristille, jotta yksikään häneen uskova ei hukkuisi. Hän ei huutanut ristiltä naulitsijoilleen kostoa vaan: *”Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät.”* Kun Keiko sai tutustua tällaiseen Vapahtajaan, hän tajusi, ettei viha sukulaisia ja hänet pettänyttä miestä kohtaan voisi häntä auttaa. Hän päätti antaa uskossa itsensä Jeesukselle, Vapahtajalleen. Sitten hän sai kasteen.

Hänestä tuli vasta alkaneen Kamojiman seurakunnan nuorten piirin vastuunkantaja. Hän palveli todella hyvin tässä tehtävässä. Hän osasi kirjoittaa käsin erittäin kauniisti. Siihen aikaan ei ollut käytettävissä monistuskoneita. Viikkotiedotteet kirjoitettiin vahakselle, jonka yli siten muste levitettiin telalla ja näin kirjoitus siirtyi alla olevalle paperille. Jokainen paperi kopioitiin näin yksitellen. Neljän vuoden ajan Keiko huolehti viikkotiedotteen käsikirjoituksesta ja monistamisesta. Hän tuli joko perjantai tai lauantai iltana töiden jälkeen ja monisti ensin 100, sitten seurakunnan kasvaessa 200 ja 300 viikkotiedotetta. Koko seurakunta olimme hänelle hyvin kiitollisia. (1955)

Entä sinä?

Oletko sinä jo kohdannut sen Jeesuksen Kristuksen, joka kuoli ristillä sovittaakseen sinun syntisi ja nousi kuolleista, että sinäkin pääsisit osalliseksi Hänen ylösnousemuselämästä? Maailman kyllä väittää että Jeesus on kuollut, mutta me tiedämme, että Hän elää. Siksi Jeesus kutsuu sinuakin sanassaan yhteyteensä. Hän kutsuu sellaiseen elämään, jonka yli kuolemalla ei ole mitään lopullista valtaa.

Samalla Herra kutsuu meitä elämään juuri tässä maailmassa ja näissä yhteiskunnallisissa oloissa todistaaksemme Hänen ylösnousemuksestaan. Silloinkin kun ehkä joudumme oikeusistuimissa todistamaan Herrastamme, vierellämme seisoo

itse ylösnoussut Herra. Hän kutsuu myös eri elämän piireissä meitä vaeltamaan Hänen hallinnassaan rakastaen lähimmäisiämme totuudessa.